

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: **T.L., a.s.**, se sídlem ■■■, právně zastoupená Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem AK Italská 27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. OÚPSŘ 50/2017-rozh.

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 3. 2017, č. j. OÚPSŘ 50/2017-rozh., s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 6. 2016, č. j. SURR/7130/236338/15-Hor, CJ MML 038375/16, jímž bylo k žádosti stavebníka, Společenství vlastníků jednotek ■■■, vydáno stavební povolení na stavbu „Změna dokončené

stavby bytového domu – instalace plynových kotlů – alternativní zdroj tepla pro možnou změnu vytápění – ■■■, ■■■“ na pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■.

Žalobce shodně jako v ostatních žalobách projednávaných zdejším soudem namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nezákonnými rozhodnutími, neboť byly vydány v rozporu se zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, který s účinností od 1. 9. 2012 nahradil zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, a v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

Žalobce nejprve obecně upozornil na to, že je účastníkem stavebního řízení z důvodů svého práva odpovídajícího věcnému břemeni ve smyslu energického zákona a vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií v Liberci (dále „SZTE“), která zahrnuje i rozvod vedoucí k předmětnému bytovému domu. Změna způsobu vytápění bytového domu, zahrnující odpojení od SZTE, může mít za následek řadu technických problémů, jež se mohou projevit ve snížení účinnosti SZTE či v krajním případě v provozuschopnosti či poškození SZTE jako celku, což se dotýká žalobce jako vlastníka SZTE, nikoli pouze jako jejího provozovatele. Žalobce namítá, že došlo k zásahu do jeho procesních práv postupem žalovaného i stavebního úřadu tím, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce a nedostatečným způsobem přezkoumal stavební povolení. Stavební povolení se nevypořádalo s podmínkami podle zákona o ochraně ovzduší, stavebního zákona a energického zákona a žalovaný nedal podnět k přezkoumání závazných stanovisek.

Žalobce namítal rozpor s § 2 odst. 2 písm. c) bod 3, § 3 odst. 2, § 77 odst. 5 energického zákona, neboť nebyl správně posouzen soulad změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí města Liberce, konkrétně s kapitolou 3.1.1., str. 99. Bytový dům se totiž nachází v mimocentrální oblasti, ve které je třeba v dosahu vybudované soustavy CZT (centrálního zdroje tepla) upřednostňovat dodávkové teplo, když zemní plyn lze preferovat při splnění podmínek ekonomické a ekologické přijatelnosti v lokalitách nedostupných ze systému CZT. V územní energetické koncepci Libereckého kraje (kapitola 7.1.2) je doporučení ohledně stávajících odběrů vhodných pro připojení k soustavě CZT. Žalovaný přitom soulad stavby s územními energetickými koncepcemi neposuzoval (stavební úřad se tímto nezabýval), podmínky ekonomické efektivnosti a ekologické přijatelnosti byly obsaženy v územním plánu, nikoli v územní energetické koncepci. Podle žalobce musí být ustanovení § 77 odst. 5 energického zákona aplikováno v plném rozsahu, územní energetická koncepce nemůže být považována jen za odborný podklad. Jako nesprávnou označil žalobce úvahu žalovaného, že povolovaný zdroj tepla je centrálním. Takový pojem zákon nezná a povolovaný zdroj tepla nenaplňuje definici SZTE dle § 2 odst. 2 písm. c) energického zákona.

Žalovaný měl posoudit, zda povolovaná stavba nebude ohrožovat veřejný zájem, tedy posoudit, zda bude zachováno provozování SZTE jako prioritního systému vytápění pro velkou část obyvatelstva Liberce. Žalobce znovu zmínil vliv odpojení bytového domu na ekonomickou stránku provozování SZTE, kdy se v důsledku tvorby cen tepelné energie zvyšuje při poklesu zákazníků cena za jednotku tepla pro ostatní odběratele. Odpojením bytového domu (nehledě na odpojování dalších objektů v Liberci) pak může v SZTE

vzniknout řada problémů technického rázu, což může ovlivnit funkčnost a provozuschopnost SZTE. Dále upozornil na negativní dopad na ovzduší v důsledku změny vytápění. Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné co do posouzení stavby s veřejným zájmem. Naposledy žalobce zmínil, že soulad stavby s veřejným zájmem bylo třeba posoudit i s ohledem na projekt revitalizace SZTE na základě příslušných stavebních povolení. Investice do tohoto projektu má smysl jen tehdy, bude-li komu tepelnou energii dodávat. Nesouhlasil se způsobem, jakým stavební úřad naložil s předloženým posudkem ohledně dopadů změny způsobu vytápění na lokalitu Františkov, a postoj žalovaného. Na závěr námitky žalobce konstatuje, že stavba je v rozporu s územně energetickou koncepcí a s veřejným zájmem.

V další žalobní námitce žalobce upozornil na rozpor rozhodnutí s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, jež zakotvuje povinnost využití tepla ze SZTE nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem, jak byla obdobně stanovena v § 3 odst. 8 předchozího zákona o ochraně ovzduší. Dle žalobce nepostačí, aby stavebník prokázal, že je pro něj vytápění z lokálního zdroje ekonomicky přijatelné a levnější, musí prokázat, že je pro něj vytápění ze SZTE ekonomicky nepřijatelné a náklady na jiný zdroj vytápění významně nižší. Tuto povinnost stavebník nesplnil, žalovaný i stavební úřad splnění podmínky dle zákona na ochranu ovzduší posoudili nesprávně. Žalobce dále napadl způsob, jakým stavebník splnění podmínky doložil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na kalkulaci nákladů vytápění předloženou stavebníkem, nijak jejich správnost nezkoumal. Žalobce dovozoval, že byl oprávněn jako vlastník SZTE namítat nesoulad stavebního povolení se zákonem o ochraně ovzduší a žalovaný se s námitkami měl věcně vypořádat. Protože stavební povolení povede k tomu, že žalobce bude nucen učinit technické úpravy SZTE, bude dotčena jeho možnost užívat užítky ze SZTE v podobě odměny za dodanou energii, je dotčenost jeho vlastnického práva zřejmá, proto je legitimní, aby namítal nesplnění podmínek podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, jež byly stanoveny k ochraně veřejného zájmu na provozování centrálního zásobování teplem. Žalobce argumentaci ukončil tím, že v řízení nebyla prokázána ekonomická nepřijatelnost zásobování ze SZTE.

Žalobce také brojil proti absenci územního řízení a vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu. Podle žalobce mělo být před vydáním stavebního povolení vedeno územní řízení podle § 81 odst. 2 stavebního zákona, protože stavba bude mít významné dopady na okolí, včetně popsanych dopadů na SZTE a životní prostředí, které měly být kvalifikovaně posouzeny v územním řízení. Stavba, kterou dojde ke změně v užívání části prostor bytového domu, není pouhou stavební úpravou. Pokud jsou zkoumány dopady v území při připojení, je nutné též zohlednit účinky při odpojení.

Dále žalobce namítal porušení svých procesních práv. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, které do značné míry odmítl s poukazem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Přitom z ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 149 odst. 4 správního řádu žalobce dovozoval, že žalovaný byl povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného, a to bez ohledu na obsah odvolacích námitek. Tuto skutečnost podtrhuje i fakt, že žalobce nemohl v rámci stavebního řízení uplatnit námitky před stavebním úřadem. Žalovaný byl povinen postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu ve vztahu k závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje (dále jen „HZS“) a k závaznému stanovisku Magistrátu města Liberec,

odboru životního prostředí, oddělení odpadů a ovzduší, což neučinil. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu tím, že žalovaný připustil, že se úplným a správným zjištěním stavu věci nehodlá zabývat, když odmítl žalobcovu argumentaci s poukazem na omezenou možnost podávání námitek ve stavebním řízení, ani se jím nezabýval, když neposoudil soulad stavby s územní energetickou koncepcí.

V závěru žalobce poukázal na čistě formalistický přístup správních orgánů s ohledem na § 114 stavebního zákona, § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, aniž by byla posouzena daná věc z hlediska vůle zákonodárce a orgánů územní samosprávy (energetická koncepce, veřejný zájem, ekonomické zájmy žalobce atd.).

S ohledem na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že jsou případně splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jakož i pro zrušení stavebního povolení vydaného v prvním stupni správního řízení. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení před soudem.

II. Vyjádření žalovaného

V úvodu písemného vyjádření žalovaný připomenul, že ve věci rozhodoval znovu poté, co krajský soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2017, č. j. 59 A 55/2016-35, zrušil jeho předchozí rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání pro nepřípustnost. Poté konstatoval, že umístění stavby se nedotkne zařízení žalobce, které nebude odstraňováno ani přemísťováno, předmětná stavba nikterak nezasáhne do zařízení žalobce. Dále vyzdvihl, že předmětem řízení nebylo odpojení od SZTE a odkázal na novou právní úpravu odstranění části stavby na základě ohlášení vlastníka. Dodávka tepla do objektu je pak soukromoprávní záležitostí, nejedná se o právo vyplývající z věcného břemene ani veřejný zájem o dodávku tepelné energie ze zařízení žalobce, jak judikoval Nejvyšší správní soud. Žalovaný uvedl, že stavební úřad ve stavebním povolení vycházel ze zjištěného skutkového stavu, přihlédl ke všem závazným stanoviskům, výrok stavebního povolení je určitý. Zařízení žalobce stále zůstává v předmětném objektu a žalobci svědčí zákonné věcné břemeno k tomuto zařízení, které, jak žalovaný konstatoval, se týká pouze povinnosti strpět toto zařízení, nikoliv povinnosti odebírat tepelnou energii od žalobce. Žalobce dle žalovaného nikterak neprokázal jeho omezení ve výkonu vlastnických práv k tomuto zařízení. Argumentace žalobce s ohledem na zájmy ekonomické není na místě. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

III. Replika žalobce

V replice žalobce upozornil na obecnost vyjádření žalovaného a reakci na námítky, které žalobce neuplatnil. Žalobce poukazuje na formalistický přístup žalovaného, který se zásahem do práv žalobce zabývá výlučně s ohledem na jeho přípojku v bytovém domě. Je zcela zřejmé, že pokud byla stavebním povolením povolena stavba plynové kotelny, jedná se současně o změnu způsobu vytápění. Žalovaný tedy měl posoudit stavbu z hlediska § 77 odst. 5 energetického zákona a § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Z označení stavby jako alternativní vyplývá, že dotčené kotle budou statické a nemohou tak generovat nižší náklady na vytápění než SZTE. Porovnání nákladů na vytápění je dle žalobce bezpředmětné. Žalobce

zdůrazňuje i procesní pochybení žalovaného v tom, že zasáhl do procesních práv žalobce, neboť se zabýval nedostatečně jeho námitkami a nedal podnět k přezkumu příslušných závazných stanovisek. Uvedl, že změnou způsobu vytápění předmětného bytového domu (nehledě na změnu způsobu vytápění v dalších objektech) vzniknou v SZTE technické potíže, především zvýšení měrných teplotních ztrát, které se projeví zvýšením ceny tepla ke koncovému uživateli, tlakové ztráty, které si vynutí přestavbu a investice do SZTE, což se dotýká vlastnických práv žalobce. Žalobce uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 9 As 34/2011-102, se týkal skutkově odlišného případu, rovněž rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, odvozoval účastenství stěžovatele z jiného základu, než na který se odvolává žalobce. Naopak se dovolával rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-58, ve kterém byl obsažen názor, že povinnosti dle § 3 zákona o ochraně ovzduší musí být splněny vždy a musí být stavebním úřadem vždy zkoumány a z rozhodnutí musí být úvahy seznatelné. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2013, č. j. 7 As 71/2012-39, který rozvádí závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-58 v tom smyslu, že zákon o ochraně ovzduší nekonkretizuje pojem ekonomické přijatelnosti, ale správní orgán musí ověřit ekonomický propočet stavebníka, nejenom z něho vycházet.

IV. Zjištění ze správního spisu

Dne 23. 12. 2015 podal stavebník, Společenství vlastníků jednotek ■■■, se sídlem ■■■, žádost o stavební povolení na stavbu plynové kotelny označené jako „Změna dokončené stavby bytového domu – instalace plynových kotlů – alternativní zdroj tepla pro možnou změnu vytápění ■■■“, na pozemcích parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■, obec L..

Stavebníkem byla doložena též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy, a to:

- Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 21. 2. 2015 a ze dne 1. 12. 2015 (souhrnné vyjádření a závazné stanovisko);
- Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ze dne 27. 11. 2015;
- Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 30. 11. 2015.

Dále byla doložena projektová dokumentace zpracovaná Ing. Romanem Chládkem, porovnání nákladů na vytápění tepelnou energií z SZTE a plánovanou plynovou kotelnou a dále smlouvy ohledně zřízení dalšího odběrného místa.

K posouzení stavby bylo nařízeno ústní jednání spojené s ohledáním na místě, žalobce uplatnil proti povolované stavbě námitky.

Dne 22. 2. 2016 vydal stavební úřad dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavbu „Změna dokončené stavby bytového domu – instalace plynových kotlů – alternativní zdroj tepla pro možnou změnu vytápění – ■■■ – dům č. p. ■■■ v ■■■, ul ■■■ na pozemku parc. č. ■■■ v katastrálním území Nové Pavlovice. Jedná se o stavbu nového zdroje tepla, dvou plynových kondenzačních kotlů BUDERUS LOGAMAX s příkonem do 33,5 kW, které budou umístěny v samostatném prostoru sklepa a napojeny na stávající rozvod přípojky plynu, elektřiny a vody. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že při provádění stavby nesmí dojít k poškození ani dotčení stávajícího tepelného

zařízení, že stavebník umožní žalobci přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě a že napojení nových rozvodů topné vody od kondenzačních kotlů do stávajících rozvodů topné vody v objektu bude provedeno až po odpojení rozvodů od žalobcova rozvodného zařízení. Stavební úřad přezkoumal žádost z hledisek ustanovení § 111 stavebního zákona a konstatoval, že stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby. Stavba je v souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona, dále v souladu s územním plánem města Liberec a jeho územní energetickou koncepcí, která byla promítnuta do závazných regulativů funkčního a prostorového uspořádání území, což bylo podrobně zdůvodněno. Při ohledání na místě bylo stavebním úřadem zjištěno, že zařízení žalobce nebude uskutečněním stavby alternativního zdroje vytápění – plynové kotelny dotčeno. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, jež konkrétně konstatoval. K jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že stavebník povinnost dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší splnil, z hlediska ochrany ovzduší bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí. K námitce žalobce, že projektová dokumentace není kompletní, neboť neřeší způsob odpojení SZTE od vnitřních rozvodů v domě, resp. způsob napojení stavby na vnitřní rozvody, stavební úřad konstatoval, že předmětem stavebního povolení není přepojení systému tepla a teplé vody v domě, neboť se jedná o majetkoprávní věc, která nespadá do kompetence řešení u stavebního úřadu, neboť se nejedná o veřejnoprávní záležitost. K souladu s územně energetickou koncepcí stavební úřad poznamenal, že se bytový dům nachází v oblasti, kde je přípustnou formou vytápění zemním plynem. K námitce nesouladu stavby s veřejným zájmem stavební úřad konstatoval, že veřejný zájem je chráněn tím, že stavba je v souladu s územním plánem, jeho energetickou koncepcí a žádost byla doložena potřebnými stanovisky dotčených orgánů. Stavební úřad dále trval na názoru, že nebylo na místě vést územní řízení. Proti stavebnímu povolení podal žalobce odvolání, odvolací námitky byly obdobné jako námitky žalobní.

Odvolání podané žalobcem žalovaný zamítnul jako nepřípustné rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016, č. j. OÚPSŘ 113/2016, které bylo zrušeno shora označeným rozsudkem zdejšího soudu. Žalovaný poté přistoupil k věcnému přezkumu vydaného stavebního povolení.

V. Napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017 žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Zdůraznil, že přezkoumal stavební povolení podle období, kdy bylo podáno odvolání, bez ohledu na to, že stavba již byla provedena a zkolaudována. Žalovaný dospěl k závěru, že instalaci plynových kotlů nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, jeho prováděcími předpisy a zvláštními předpisy. I přesto, že stavební úřad výslovně ve stavebním povolení neuvedl, že stavba je v souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona, žalovaný stavbu z hlediska tohoto ustanovení posoudil a uzavřel, že stavba podmínky ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona splňuje. Dle žalovaného se stavební úřad dostatečně vypořádal s námitkami účastníků stavebního řízení. Pochybení nebylo shledáno ani v dodržení procesních práv účastníků stavebního řízení. Podstatné je, že z předložených podkladů vyplývá, že zařízení žalobce nebude instalací plynových kotlů dotčeno. Dva plynové kondenzační kotle budou umístěny v 1. PP předmětného objektu Jiráskova 300 a nebudou

fyzicky propojeny se stávajícími domovními rozvody topné vody, napojené na SZTE. K doložení energetického průkazu není důvod, neboť stavbou nedojde k ovlivnění energetické náročnosti budovy. Žalovaný dále zdůraznil, že instalace plynových kotlů na spalování zemního plynu ušetří tepelnou práci oproti současnosti, což je v souladu se zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií a nařízením vlády č. 195/2001 Sb. a je to uvedeno v projektové dokumentaci stavby. Žalovaný vyjádřil svůj setrvalý názor, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky žalobce, které nesplňují kritéria tohoto ustanovení, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí, jak to stanoví § 89 odst. 2 správního řádu. Poukázal na to, že z dosavadní asi 5 leté praxe vyplynulo, že spornou otázkou, jak mají být zohledněna majetková práva žalobce, je, zda dojde či nedojde a kde k napojení nově instalovaného tepelného zdroje na vnitřní domovní rozvody za současného trvalého napojení rozvodů na zařízení SZTE. V daném případě stanovenými podmínkami č. 10, 11 a 12 stavebního povolení byla ochrana práv žalobce zajištěna. Žalovaný se dále podrobně zabýval splněním podmínek dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, včetně prokázání naplnění podmínky ekonomické přijatelnosti nového způsobu vytápění, odkázal na ekonomické posouzení nového zdroje v projektové dokumentaci, které vycházelo z aktuálně platných a zveřejňovaných cen energie, na jehož základě bylo vydáno souhlasné stanovisko orgánu ochrany ovzduší. K námitkám týkajícím se energetických koncepcí žalovaný poznamenal, že s ohledem na § 4 odst. 2 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, je třeba hodnotit územní energetickou koncepci jak odborný koncepční podklad. Dle platného územního plánu města Liberec se z hlediska zásobování energiemi jedná o mimocentrální oblast, kde je přípustná forma zásobování energiemi i zemním plynem. Podle žalovaného překračují námitky rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, přesto přezkoumal soulad stavby s územními energetickými koncepcemi, a dospěl k závěru, že stavba plynové kotelny s nimi v rozporu není. Podrobně se žalovaný věnoval tomu, proč ani z ustanovení energetického zákona dotýkajících se veřejného zájmu nelze dovodit povinnost stavebního úřadu zabývat se záměrem stavebníka na zřízení odběrného plynového zařízení z hlediska dopadů na funkčnost SZTE. K případnému dopadu na SZTE může dojít až odpojením domu od SZTE, které je však soukromoprávní smluvní záležitostí mezi dodavatelem a odběratelem tepla s odkazem na § 76 odst. 2 energetického zákona. Dále žalovaný odůvodnil, proč nebylo třeba rozhodnout o umístění stavby v územním řízení. Pokud žalobce napadal souhlas HZS a Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, nemá podle žalovaného námitka vztah k ochraně věcného práva žalobce. V závěru odůvodnění žalovaný uvedl, že ve stavebním povolení nebyla zjištěna taková pochybení, pro které by musel žalovaný toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání, naopak byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, a žalovaný mohl stavební povolení potvrdit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na umístění nového zdroje vytápění a ohřevu vody v domě (plynová kotelna zahrnující 2 plynové kondenzační kotle BUDERUS LOGAMAX s příkonem do 33,5 kW, o celkovém max. příkonu 67 kW), vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož *může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí*. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od žalobcovy SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, či rozsudku ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. V minulosti soud rozhodoval i o žalobách žalobce v podstatně shodného obsahu, kasační stížnosti žalobce proti zamítavým rozhodnutím zdejšího soudu byly Nejvyšším správním soudem zamítány a závěry zdejšího soudu shledány souladnými se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, z poslední doby pak ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, nebo naposledy ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). Na přijatých závěrech podle přesvědčení soudu nic nemění ani skutečnost, že navrhovaný zdroj vytápění je řešen jako alternativní, tj. pro možnou budoucí změnu vytápění, bez připojení na stávající rozvody tepla v bytovém domě.

Proto stejně jako ve svých předchozích rozsudcích přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitek žalobce s ohledem na jeho specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud připomíná, že žalobce nebyl stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) bod 3, § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byl účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobcem a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byl žalobce z důvodů dle § 109 písm. d), e) stavebního zákona z důvodu práva odpovídajícího věcnému břemeni, stavební úřad současně zmiňoval i dotčenost jeho zařízení umístěného v bytovém domě. Omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynové kotelny v panelovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení, determinuje možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobu ve správním soudnictví může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv předcházejícím řízením rozhodnutím správního orgánu. Podle soudu se tedy nejedná o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno ustanovením § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. I v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně

veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení, které jsou aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004). Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobce, není povolán ke kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38).

V napadeném rozhodnutí se žalovaný odvolacími námitkami žalobce zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, správně konstatoval, že žalobce jako účastník stavebního řízení může vznášet jen takové námitky v souvislosti s přímým dotčením jeho práv odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě, resp. svých vlastnických práv. Soud se s tímto ztotožňuje a nepovažuje tak za důvodnou námitku žalobce nesprávného restriktivního výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, byť si soud je vědom do jisté míry odlišnosti žalobních i stížních námitek, ke kterým se rozsudek vyslovil. Shodně se k této problematice vyslovil Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, naposledy v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38. Soud má za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobce reagoval způsobem odpovídajícím možnosti žalobce vznášet v předmětném stavebním řízení relevantní námitky, když hodnotil, zda s námitkami žalobce spojuje tvrzení o zásahu do svých hmotných práv, a námitky poté zhodnotil v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadených rozhodnutí.

Pokud se žalobce dovolával ochrany svého vlastnického práva k SZTE, a to i ve veřejném zájmu, činil tak opakovaně obecně a mířil především na dotčení vlastnického práva k SZTE jako celku v důsledku nemožnosti (zde nadto budoucí, neboť nový zdroj vytápění byl navrhován jako alternativní) požívat užitky ve formě odměn za dodanou energii. Nespecifikoval přesně, jak se povolená stavba – stavební úpravy a umístění nového zdroje vytápění za účelem změny způsobu vytápění bytového domu konkrétně dotknou jeho možnosti SZTE či části rozvodného tepelného zařízení užívat, opětovně zmiňoval snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, technické problémy, případnou změnu hydraulických poměrů.

Soud pak především konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobcovo právo odpovídající zákonnému věcnému břemeni přístupu mělo být omezeno, žalobci ve výkonu vlastnických práv k jeho zařízení také nic nebrání, ostatně v tomto směru žalobce žádný výtky tak jako i v jiných obdobných věcech nevznesl.

O otázce hodnocení dopadů změny vytápění předmětného bytového domu na provozuschopnost, hydraulické poměry v soustavě a stoupající ceny tepelné energie pro další odběratele bude pojednáno níže.

Z žádného ustanovení právního předpisu pak neplyne [a soud má za to, že tak neplyne ani z ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, podle kterého přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu, ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. energetického zákona ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí] povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se případně následně změna způsobu vytápění dotkne provozování žalobcovy SZTE jako celku, a řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování SZTE již nebude pro žalobce možné či ekonomické, neboť jeho soustava byla dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Ve stavebním řízení, v němž je změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona povolována, musí správní orgány chránit veřejné zájmy chráněné zvláštním zákonem, tj. nejen zkoumat, zda je v souladu s příslušnými ustaveními stavebního zákona, ale také energetického zákona a v souladu s územní energetickou koncepcí a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Dotčená ustanovení nelze vykládat tak, že by stavebník, případně stavební úřady museli přinést důkaz o tom, že se povolovaná stavba nedotkne žalobcovy SZTE. Energetický zákon v cit. ustanovení § 77 odst. 5 (a rovněž dříve ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, a s účinností od 1. 9. 2012 ustanovení § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochranu ovzduší) se změnou způsobu dodávky nebo změnou způsobu vytápění počítá (a to právě i ve formě odpojení od stávající SZTE a zřízení vlastního zdroje vytápění), odběrateli se v takovém případě ukládá povinnost hradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, a případně náklady na přeložku rozvodných tepelných zařízení dle § 86 odst. 2 energetického zákona. Lze také konstatovat, že žalobcova SZTE jistě nebyla koncipována tak, že by nebylo odpojení (ale také připojení) odběratelů tepelné energie možné, opačný názor by zcela jistě směřoval právě proti ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona a absenci obecné zákonné povinnosti připojení stavby na již existující soustavu dálkového CZT, resp. SZTE a odběru tepelné energie od určitého držitele licence na její rozvod. Soud zastává názor, že otázka zhoršení provozuschopnosti či dokonce ekonomiky provozu SZTE nemohla být za daného legislativního rámce řešena v probíhajícím řízení a nemohla by být sama o sobě důvodem pro odepření vydání povolení na změnu způsobu vytápění při splnění zákonných podmínek. Ani stoupající cena tepelné energie pro ostatní odběratele tepelné energie ze žalobcovy SZTE nemůže být důvodem pro nevydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění určité stavby. Stavební úřad ani žalovaný nejsou jako orgány státní správy zákonem povolány ve stavebním řízení řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Ostatně obdobným způsobem se již k žalobcem předkládanému odbornému posouzení vyjádřil zdejší soud, ani v tomto směru mu nebylo Nejvyšším správním soudem vytknuto pochybení (srov. např. rozsudek ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014-47, v jehož bodu [34] bylo konstatováno: „Z jeho obsahu vyplývá vyčíslení ekonomických dopadů na provoz tepelné soustavy a míra znečištění ovzduší odpojením domů skupiny 1+2+3+4, které však nesouvisí s důvodem, pro který byl účastníkem řízení.“). Žalobce se tedy ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany těchto práv dovolávat, byť se tak snaží činit, dovoláváje se především ochrany veřejného

zájmu. Soud setrvává na stanovisku, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od žalobcovy SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má svůj soukromoprávní aspekt, jak zcela správně zdůraznil žalovaný. Předmětný bytový dům byl napojen a dosud odebíral tepelnou energii z žalobcovy SZTE na základě uzavřené smlouvy o dodávce tepelné energie (§ 76 odst. 2 energetického zákona) a předpokládané negativní dopady na SZTE, které žalobce popisuje, nebudou způsobeny umístěním nového zdroje tepla – plynových kondenzačních kotlů, ale ukončením odběru tepelné energie ze SZTE v důsledku ukončení soukromoprávního vztahu mezi stavebníkem jako odběratelem a žalobcem jako dodavatelem tepelné energie. Zcela shodně konstatoval v bodu [39] rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38: „*Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či nutnost repase soustavy. I v tomto případě se jedná o následek ukončení soukromoprávního vztahu, a nikoliv věc stavebního řízení, a tedy i důvod pro jakýkoliv zásah veřejné moci.*“

V tomto případě je třeba zdůraznit, že stavebník se rozhodl povolovaný zdroj tepelné energie řešit jako alternativní. Byť je jeho záměr nahradit odběr tepelné energie ze žalobcovy SZTE zřejmý (viz doložené porovnání nákladů na vytápění), stále ještě nelze o následném odpojení bytového domu od zařízení žalobce hovořit s určitostí. Lze dodat, že přes „alternativnost“ povolované plynové kotelny se stavební úřad a žalovaný zabývali souladem stavebního záměru se zákonem včetně budoucích účinků nového zdroje vytápění v provozu.

Námítce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatečné odůvodnění soud nevyhověl. Námitka byla uplatněna v závěru žaloby obecně, žalobce nerozvedl, jakými námitkami se žalovaný nezabýval. Soud proto může jen v obecné rovině konstatovat, že rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné nepovažuje. Z napadeného rozhodnutí vyplývá zjištěný skutkový stav v rozsahu pro posouzení projednávané věci včetně posouzení, že zařízení žalobce nebude dotčeno (žalobce námitku nezjištěného skutkového stavu vznesl obecně, aniž by rozvedl, jaké skutkové okolnosti by měly být z jeho pohledu pro posouzení věci relevantní). Z napadeného rozhodnutí vyplývají právní úvahy žalovaného a v souhrnu také jeho závěr o aplikaci příslušných ustanovení nejen stavebního zákona, ale i dalších právních předpisů, především energetického zákona a zákona na ochranu ovzduší. Soud má také za to, že z rozhodnutí žalovaného lze seznat, jak se vypořádal s námitkami žalobce, zda je považoval za uplatněné v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo nikoli. Zbývá doplnit, že rozhodnutí žalovaného soud nepovažoval ani za nesrozumitelné či vnitřně rozporné v části týkající se souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení dopadů stavby na SZTE žalobce. Jak již bylo řečeno, nebylo na místě k námitkám žalobce řešit otázku souladu stavby s veřejným zájmem stejně tak jako její dopady na okolí způsobem, jakým se toho domáhal žalobce, neboť taková námitka přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Tyto otázky hodnotil žalovaný na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, jak bude ještě rozvedeno.

K jednotlivě uplatněným žalobním bodům konstatuje soud následující:

Podle § 3 odst. 8 zákona na ochranu ovzduší účinného do 31. 8. 2012 byly *právnícké*

a fyzické osoby povinny, je-li to pro ně technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít centrálních zdrojů tepla, popřípadě alternativních zdrojů, pokud je jejich provozování v souladu s tímto zákonem a předpisy vydanými k jeho provedení. Současně jsou povinny ověřit technickou a ekonomickou proveditelnost kombinované výroby tepla a energie. Obdobnou povinnost zakotvil zákon na ochranu ovzduší č. 201/2012 Sb. s účinností od 1. 9. 2012. Dle § 16 odst. 7 uvedeného zákona právnická a fyzická osoba je povinna, je-li to pro ni technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem.

Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší (§ 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně ovzduší) slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Pokud žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodů porušení povinnosti plynoucí stavebníku ze shora cit. ustanovení, je nutno uvést, že tato případná nezákonnost má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší. Žalobce je přitom právnickou osobou, vlastníkem SZTE a dodavatelem tepelné energie do bytového domu, a pokud vznášel námitky v tomto směru, jednalo se o námitky jdoucí nad rámec oprávnění žalobce vznášet v řízení připomínky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce nemohl být namítaným postupem zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť zmíněné právo náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/1998-109, publ. SJS 888/2001). Žalovaný pak správně dovodil, že žalobcova námitka směřující do porušení zákona o ochraně ovzduší jde nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona a souladem stavebního povolení s cit. ustanovením se zabýval v rámci posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Ani v žalobě se žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Shodně judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71.

Zdejší soud setrvává na názoru, že shora cit. ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právnickým osobám využít pro vytápění teplo z CZT, resp. SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, při naplnění zákonem stanovených podmínek, není koncipováno k ochraně žalobcovy SZTE a nezakládá žalobci žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupoval k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší, a proto by snad porušení stanovené povinnosti dle zákona o ochraně ovzduší mohl žalobce s úspěchem před správním soudem namítat. Nemožnost úspěšně uplatňovat žalobní námitku tohoto typu konstatovaly i shora cit. rozsudky Nejvyššího správního soudu, jež zdůraznily nutnost posoudit změnu způsobu vytápění stavby z hlediska ekonomické přijatelnosti pro stavebníka, když ekonomické zájmy žalobce nemohly být v předmětném stavebním řízení zohledněny. Žalobce tak nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění jiným způsobem než ze SZTE. Proto soud nevyhověl návrhu žalobce a nedoplnil dokazování jím označenou listinou, neboť se vztahovala ke způsobu, jakým mají být porovnávány ceny vytápění. Pro úplnost soud dodává, že v žádném případě nepopírá závěry prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006 (nelze si nepovšimnout,

že se jednalo naopak o případ, kdy se soudní ochrany domáhal stavebník, jemuž nebylo vydáno stavební povolení k výstavbě vlastní plynové kotelny), svou argumentaci však staví na tom, že žalobce není jako vlastník SZTE oprávněn s úspěchem vznášet námitku nezákonnosti správních rozhodnutí z důvodu porušení cit. ustanovení zákona o ochraně ovzduší. Z tohoto pohledu pak nejsou relevantní ani námitky, v nichž žalobce namítá, že pokud by nedošlo k následnému napojení na nový zdroj tepla, nebyla by povolená stavba už vůbec ekonomicky přijatelná.

Žalobní bod, ve kterém žalobce namítal rozpor s energetickým zákonem, soud neshledal důvodným. Soud předesílá, že není pravdou, že by žalovaný rezignoval na posouzení povolované změny způsobu vytápění z hlediska územní energetické koncepce (stavební úřad danou stavbu posuzoval z hledisek § 111 stavebního zákona), jak stanoví § 77 odst. 5 energetického zákona, a hodnotil jen její soulad s platným územním plánem města Liberce. Podstatné však je, že uplatněná námitka rovněž nemá spojitost s právy, kterých se může žalobce jako účastník řízení dovolávat (srov. bod [42] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). Jak již soud podrobně vysvětlil ve svých předchozích rozsudcích, energetické koncepce, kterých se žalobce dovolává, žádné právo, jehož ochrany by se mohl ve stavebním řízení a následně před soudem dovolávat, nezakládají. Proto soud neprováděl dokazování žalobcem označenými energetickými koncepcemi. K nemožnosti vznášet námitky k ochraně svých ekonomických zájmů a k ochraně veřejných zájmů se soud již vyjádřil shora. Žalobcem navrhovaný důkaz stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009 soud nepovažoval s ohledem na shora uvedené za potřebné provést, ve věci se nejednalo o sporné skutkové otázky, které by bylo potřeba dokazováním objasnit, jednalo se o výklad právních norem, k němuž je zásadně soud nadán.

K námitce absence územního řízení, soud uvádí, že námitka nesprávného procesního postupu nebyla ze strany žalobce spojena s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl žalobcova právního postavení. Žalobce v žalobě neuváděl, že by snad v důsledku postupu správních orgánů nemohl uplatnit nějaká svá procesní práva, včetně uplatnění konkrétních účastnických námitek ve vztahu k ochraně svých hmotných práv, které by býval mohl s úspěchem vznést toliko v územním řízení a správní orgány se takovými námitkami odmítly zabývat v řízení stavebním. Závěr, že v dané věci nemělo být vydáno územní rozhodnutí, byl opakovaně shledán jako souladný se zákonem, neboť změna způsobu vytápění představuje změnu dokončené stavby, naplňuje znaky stavební úpravy dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, a protože stavba nemá vliv na životní prostředí ani nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, není podle § 79 odst. 6 a § 81 odst. 2 *a contrario* stavebního zákona vyžadováno územní rozhodnutí ani územní souhlas. Soud dále doplňuje, že žalovaný se opakovaně vyjádřil v tom směru, že předmětem stavebního řízení, které je návrhové, není samotné odpojení předmětného domu od SZTE, neboť to následuje až po ukončení soukromoprávního vztahu mezi odběratelem a žalobcem, s tím, že případné odstranění žalobcova zařízení z předmětného bytového domu je v kompetenci žalobce a vyžaduje ohlášení. Žalobní bod tak nebyl soudem shledán jako důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí.

Soud neshledal ani porušení procesních práv žalobce, které žalobce uplatnil v dalším žalobním bodu. K otázce odmítnutí odvolacích námitek z důvodu jejich uplatnění nad rámec

ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona se již soud vyjádřil.

Soud dále nesouhlasí se žalobcem v tom, že by postup odvolacího orgánu podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*, nebyl podmíněn odvolacími námitkami a odvolací orgán by musel dle cit. ustanovení postupovat vždy, přezkoumává-li dle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, se zákonem. Dovodil-li žalovaný, že odvolací námitky žalobce týkající se závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nesměřují k ochraně jeho věcných práv, neboť s jejich namítanou nezákonností a neúplností žalobce nijak nespojil zásah do svých práv, s čímž se soud plně ztotožnil, nebyl žalovaný povinen v odvolacím řízení postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a nestíhala ho povinnost vyžádat si potvrzení nebo změnu těchto stanovisek ani iniciovat přezkumné řízení, jak se toho žalobce dovolává. Ani v žalobě se tak žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce, žalobcem zmíněná stanoviska se jeho práv nijak nedotýkala. Shodně ve vztahu k vznášení námitek proti stanoviskům dotčených orgánů státní správy, jež zabezpečují ochranu zájmů dle zvláštních právních předpisů, judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Žalovaný nezatížil odvolací řízení vadami, pokud si nevyžádal potvrzení či změnu stanoviska Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí a závazného stanoviska HZS, neboť žalobce v tomto směru svoje výhrady nespojil s dotčením svých věcných práv, k jejichž ochraně byl dle ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněn. Znovu lze zdůraznit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoli nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu.

Argumentace k nemožnosti žalobce vznášet námitky ve veřejném zájmu byla již rozvedena shora. Na tomto místě soud opakuje, že k odpojení daného objektu od žalobcovy SZTE nedochází přímo a jedině rozhodnutím správních orgánů. Znovu je třeba zdůraznit, že vztah žalobce a stavebníka k dodávce tepelné energie byl vztahem soukromoprávním, založeným na smlouvě o dodávce tepelné energie, který může být zákonným způsobem ukončen, a ani případné nepovolení změny způsobu vytápění ve stavebním řízení neznamená automatickou dodávku tepelné energie do předmětného bytového domu právě z žalobcovy SZTE a tudíž zamezení negativních vlivů na žalobcovu SZTE, které žalobce zdůrazňuje. Soud znovu oponuje žalobci, že by soukromoprávní rovina vztahu mezi žalobcem jako dodavatelem tepelné energie a stavebníkem jako odběratelem byla čistě formálním důsledkem připojení objektu na SZTE. Žalobce je sice povinen jako držitel licence na rozvod tepla podle § 76 odst. 1 energetického zákona uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, nicméně uzavření takové smlouvy předpokládá žádost ze strany odběratele tepelné energie při splnění zákonných podmínek podle cit. ustanovení. Je třeba se ohradit proti žalobcovu tvrzení, že správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení změny způsobu vytápění předmětného domu z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány, pokud jim zvláštní zákony toto postavení přisuzovaly, a po posouzení povolované stavby z hlediska územní energetické koncepce (byť s limity

popsanými shora) a zákona o ochraně ovzduší. Ve spojení s tím soud dodává, že proto neshledal ani porušení základních zásad správního řízení, jak žalobce nakonec víceméně v obecné rovině zmínil.

Žalobcem navrhované důkazy soud neprováděl, neboť to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné, jak již odůvodnil v předchozích částech rozsudku.

VII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce vyjádřil svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. prosince 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu